

Vítězslav Nezval: *Deštivá Praha*

Stromy se stěhují
To vítr
Míchá listí s plody
Pod klenbou zelinářských bud
Je pondělí
Dudák hraje
Dudák
Zatímco ledoví muži hvízdají na lupeny
Pije
Pije z čutory

Hloh a jeho vysoký účes
Bláznivá se uklání

Dny o holi
Přicházejí z kořalen
Šedivý deštník
V ruce
Den je překupnice
Nebo kartářka

Pán spěchá z byrů
Váží se
Pospíchá do neznáma

Dnes budou zabláceny všechny prahey
Již půjdu
Do Celetné ulice
Abych cítil sklep
Tabák vlhne
Marně hledáš po všech kapsách světa zápalky

Dnes dobře chutná
Česneková polévka
Na talíři
Zádušných ulic

Staří ortodoxní židé
A jejich sklopené deštníky
Stojí dlouho
V hloučcích
Na rohu Haštalského náměstí
Stojí v smutku
Když dokončili modlitbu za mrtvé
Stojí a tvoří šesticípé hvězdy

Vdechují v Dlouhé třídě
Kde hýká osel
Pach z masných krámů
Dlažba je pomoučněna
Nevím kdo nalíčil mouku na neviditelné bytosti

Jdou
Dělajíce půlobraty
Již potřetí se mě dotkla studená levá ruka
Poznal jsem to podle směru palce

Vítr
Studený jak kožená rukavice bez prstů
Zahřívá se
Zahřívá se nad kotlíkem párkačky

Již od rána se nepozná která je hodina
Který roční čas
Nepozná se jaké je datum
V průjezdu visí kalendář
Trhá jej papoušek

Dnes chutná dýmka
A baltický sled
Ulice odjíždějí na sever
Děti dostanou rýmu
Z kláštera vycházejí tři františkáni

Je hodina
Kdy psi se srocují

Kdy kriminální případ
Dospěl ke konci
Čtvrť je zatažena
Výstřel se ztrácí jak výkřik v komíně

Ještě týden bude zataženo

Domovnice se mračí
Že kominík
Jenž přišel po neděli
Upustil na každém schodu smuteční parte
Kominík ten zlověstný listonoš
Doprovázejí ho slzy
A vítr

Deštivá Praha

(ze sb. *Praha s prsty deště*, 1936)

Richard Weiner: *Mrtví ptáci*

Růžence mrtvých ptáků zdobí
výkladce zvěřinářství,
a čokoládové kuchařky z ostrova Martinique
s karakem sedícím ještě spolehlivěj
nežli kreolský katechismus,
říkají na nich ranní otčenáš.

Na mramorových deskách před krámy však
mrtvolky de grand luxe.
(Myslím, myslím na krásné katafalky
zesnulých králů,
tasené rapíry kolkolem brání obřadně
slzám by tekly.)
Hledí si jich důstojně bělostný zřízenec
vznešených jakýchsi pompes funebres,
a firmě oné svěříme jednou rádi
pěči o duši svou,
neboť mrtví dekorativní jsou ovšem po pravici.

A jak tu leží, naznak, ve slávě bobkových lístků,
a v zobáčku, který nic jiného nyní už neumí,
rudou z voskovaného organtýnu svírají sedmikrásu,
zatímco nad citrónový val kupecké sluníčko stoupá
(myslím, myslím na žence spící o polednách,
šátkem na tváři,
a štvavý karafiát na nalitých živůtcích děvčat),
koho by tu napadlo, ptáček že z příčiny jiné
očka svá možná zamknul, nežli že chtěl!?

Růžence mrtvých ptáků zdobí
výkladce zvěřinářství,
a na dlažbu pizzicato, pizzicato, ano,
to je jejich krev.
Tamtéž, tamtéž bobkový list se temní,
horkých pásem pomyslné metrum
shání v kupu rozuteklou vřavu
zálužné ulice Vignon,
a v pozorných očích kuchařčiných

žhne ostrov Martinique.

Růžence mrtvých ptáků zdobí
výkladce zvěřinářství,
prosebně ohnuté nožky chlácholí, ó, chlácholí
nemožné naděje,
zatímco křídla, broky těžce splihlá,
už nic.
Skrčené pahýly mrtvolek de grand luxe však
střeží se, střeží čehosi úkladného,
(neboť mrtví jsou podezíraví)
kterak to chápat uprostřed takové selanky,
a proč se bránit, jsouce onamo!?

Růžence mrtvých ptáků zdobí
výkladce zvěřinářství,
a čokoládové kuchařky z ostrova Martinique
říkají na nich otčenáš,
uzounké ručky v chevreau rukavičkách,
aniž je dojaly zobáčky držící sedmikrásu,
lechťají hrudi úhledných ptáků, z nichž někteří
zdvořile se smějí.

Ale smíšek nesmíšek peče se jednostejně
na ohni révovém, jenž dává dobrou chuť
Rožeň se točí,
a skrčené pahýly podezíravých mrtvých
brání se na všechny strany.
(Čemu však, čemu i teď ještě?)
Někteří lidé druhdy si také vzpomenou,
věci tyto možná že litaly,
kupec však, bodrý, jemuž jsou požehnáním,
ze všech lidí nejméně vzpomíná, nejméně,
že tyto věci
litaly včera ještě.

(ze sb. *Zátíší s herbářem, kulichem a kostkami*, 1929)